Ч. 214. Второк 24 вересня (7 жовтня) 1902. Рік XII.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . „ —·90
Поодиноке число 6 с

Вісти політичні.

(Трудности угодових переговорів. — Страйк углекопів у Франциї.)

Про причини трудностий, які спиняють доведене австро-угорскої угоди до успішного полагодженя, пишуть часописи, що єсть їх головно дві, а іменно: Угорске правительство домагає ся конечно підвисшеня оплати від кави, а обниженя єї від нафти. Досить лише назвати ті два предмети, а можна зрозуміти, длячого др. Кербер із своїми міністрами так рішучо боронить ся против сего домаганя Угорщини, бо знає добре, що то не дало би ся перевести в раді державній. Кава є споживним артикулом так розповсюдненим в західно австрийских краях, а навіть у нас серед міского населеня, що уважає ся необхідним і вже теперішна оплата уважає населене незвичайним тягаром. Дальше обтяжене стрітило би в раді державній непоборимий опір, бо з доходу від кави після квотового ключа припадає двигати Австриї вісім десятих части обтяженя, коли тимчасом Угорщина лише дві десяті части мала би покрити, отже таке підвисшене було би очивидною шкодою для Австриї. — Обниженє оплати від нафти було би для населеня бажаним, однако дотеперішна оплата нафтова наложена з огляду на продукцию єї в Галичині, а обниженем єї відтрутив би др. Кербер Коло польске. Таким способом вволити домаганю Селя, значило би з гори зробити угоду неможливою для ради державної. Длятого то др. Кербер так опирає ся, бо від него вимагають просто неможливих річий. — Що дуже добре знає угорске правительство, а коли мимо того сего домагає ся, то певно не думає про парляментарне полагодженє угоди. Може ще дасть ся Сель наклонити до уступки, а коли би се не стало ся, то тоді трудно собі уявити наслідки всего того. Після угорского закона з 1899, т. зв. Сельової формули, має бути перед почином переговорів о нові договори торговельні з заграницею відновленя передовсім автономічна тарифа митова. Виходило би отже, що Австро-Угорщина не могла би вступити в переговори торговельні, ані не могла би заключити договорів до 1907 року, як се предвиджено на случай, коли би до 1903 р. не доведено до торговельно-митового союза. Недостача нової митової тарифи також мала-б ті самі наслідки, як недодержанє взаїмности, і ціла ще ґр. Туном заключена угода упадає, а угорский сойм має свобідну руку, всі справи, обняті угодою, самостійно управильняти, а тим самим і спільність митову, установлену до 1907 р., знести. То довело би до економічного заколоту і спровадило би велеку, державну кризу. Можна отже зрозуміти, длячого Монарх докладає всіх заходів, щоби міністерства могли усунути ті трудности, бо їх і так ще буде чимало в обох парляментах.

Страйк углекопів у Франциї обіймає щораз більше районів. В реґіонї Па де Кале, на 25 тисячів робітників в шести копальнах, тілько 8000 станули до працї. Ніч була дуже неспокійна. В кількох домах робітників, що не прилучили ся до страйку, вибито шиби. В головнім районї углевім в Лян також ухвалено приступити до загального страйку. Загально думають, що з початком першого тиждня у всіх північних копальнях робота стане. Президент міністрів Комб в порозуміню з міністром публичних робіт відповів на письмо ґенерального секретаря робітничого союза. Комб заявив, що буде усіми силами старати ся перевести жаданя робітників, котрі тепер суть предметом проєктів законів, іменно справу заосмотреня на старість, усталеня довготи робучого дня і справу робітничих делеґатів. Що до справи мінімальної платні, то Комб покликав ся на погляд попередного кабінету, котрий був противником сеї реформи.

---

47)

ФОМА ҐОРДЄЄВ.

(З російского — Максима Горкого).

(Дальше.)

— Ваша милість! — роздав ся над ухом Фоми хрипливий голос. — Даруйте на чарку горівки!

Фома байдужно поглянув на просячого: то був величезний, бородатий хлоп, босий, в подертій сорочці, з розбитим, опухлим носом.

— Пішов проч! — пробурмотів Фома і відвернув ся від него.

— Купче! умреш, гроший з собою не возьмеш, дай на чарку! Чи не хоче ся руку в кишеню всунути?

Фома знов поглянув на просячого: той стояв перед ним, прикритий більше болотом, як одежию і тремтячи від похміля, уперто ждав, глядячи в лице Фоми налитими кровію, запухлими очима.

— Чи так просять? — сказав до него Фома.

— Або що, на коліна перед тобою падати задля копійки? — сьміло спитав обідранець.

— На! — подав єму Фома якусь монету.

— Мерсі [1])!.... Пятнайцять копійок.... Мерсі! А як даш ще пятнайцять, то піду до он того шинку рачки, хочеш?! предложив обідранець.

— Ну, відчепи ся! — сказав Фома, відмахнувшись рукою від него.

— Був би честь віддав, а від того Бог спас, — сказав жебрак і відійшов на бік.

Фома дивив ся за ним і думав:

„Ось, пропащий чоловік, а який сьмілий.... Просить милостинї, немов би жадав довгу.... Відки у таких сьмілість?“....

І глубоко зітхнувши, він відповів сам собі:

— Від свободи.... Нічим чоловік не звязаний.... Чого єму жалувати? чого боятн ся? А я чого бою ся? Кого менї жаль?“

„Сам я своєю силою видко не вийду нікуди.... дураком так і буду валяти ся поміж людий.... на сьміх і на обиду для всїх. Колиб они мене відтрутили.... зненавиділи, тоді би.... тоді.... іди на всї чотири сторони. Хоч, не хоч іди!“

З одної з пристаний давно вже розносила ся по воздусї весела „дубинушка“ [2]). Двигарі були при якійсь роботї, що вимагала скорійшого руху, і до такту присьпівували собі.

Фома вслухав ся в пісню і пішов за нею на пристань. Там він побачив, що двигарі, витягнувши ся в два ряди, викочують на линвах з дна парохода величезні бочки з соленою рибою. Брудні, в червоних сорочках, з розстегненими ковнїрями, в рукавицях на руках, обнажених по лікті, стояли они над отвором, і жартуючи весело, з оживленими роботою лицями, разом, в такт піснї, тягнули за линви. І із глубини корабля доносив ся високий, сьміючий ся голос невидимого першого сьпівака, за котрим підхоплювала ціла дружина розпочату пісню.

Фомі було любо і завидно глядіти на ту складну, як музика, роботу. Замарані лиця двигарів сьвітили ся усьмішками, робота була легка, ішла поспішно, а перший сьпівака був в артистичнім настрою. Фома подумав, що добре було би ось так разом попрацювати з добрими товаришами під веселу пісню, утомити ся роботою, випити чарку горівки і попоїсти товстого капусняку, навареного хорошою і проворною господинею дружини....

— Скоро, дїти, скоро! — роздав ся побіч него неприємний, хрипкий голос. Фома обернув ся. Товстий чоловік, з величезним животом, стукаючи о поміст пристани, дивив ся на робітників маленькими очками і говорив:

— Кричіть менше, а робіть скорше.

Лице і шия єго були облиті потом; він що хвилї витирав їх лївою рукою і дихав так тяжко, немов би ішов під гору.

Фома неприязно поглянув на того чоловіка і подумав:

„Люди працюють, а він пріє.... А я ще гірший від него.... як ворона на плоті.... Ні до чого“....

З кождого враженя виділювала ся у Фоми їдка гадка о єго неспосібности до житя. Всьо, на чім задержувала ся єго увага, мало в собі щось обидного для него і то обидне каменем клало ся на єго груди. На боці від него коло товарової ваги стояли два моряки, і один з них, присадкуватий паробок з червоним лицем, оповідав товаришеви:

---

[1]) Mercі (францускe слово) — дякую.

[2]) российска робітнича пісня.

Новинки.

Львів дня 6 го жовтня 1902.

— **Відзначеня.** Є. В. Цїсар надав професорови львівского унїверситету, о. др. Клим. Сарницкому з нагоди переходу на пенсию. хрест командорский ордеру Франц-Йосифа.

— **Вибір посла** до ради державної з малої посїлости повітів Стрий-Жидачів-Дрогобич на місце помершого гр. К. Дідушицкого, розписаний на другу половину падолиста.

— **Про бл. п. о. Андрея Качалу,** котрого похорон відбув ся в суботу, подає один із сьвящеників таку посмертну згадку в „Руслані": Яко сьвященик славив ся Покійний ревним проповіданєм при церковних торжествах, храмах і місиях в ріжних місцевостях, давнїйше в зборівскім, тисьменицкім. а від послїдних трийцяти лїт в деканатї збараскім. зразу яко сотрудник при своїм браті о. Степанї Качалї в Шельпаках. а від 1882 року яко нарох в Мединї. котру то парохію одержав по 27-лїтнїм волокитстві від митрополита Йосифа Сембратовича. За стараньєм і видатками Покійника помалював маляр Корнило Устиянович церков парохіяльну — за его починем і проводом збудовано в селах прилучених, у Воробіївцї і Пеньківцях, муровані публичні каплицї рускі коштом по півтретя тисяч зр. В часї его пароховання заведено школи народні в Мединї і Воробіївцї з рускою викладовою мовою; — в 2 селах парохії, у Мединї і Воробіївцї, завів шпихлїрі громадскі і каси позичкові; збудував в Мединї дім для читальнї і для парохіяльного хору. Хотя був слабого здоровля, провадив господарку сам взірцево і жиючи дуже ощадно, з призбираного маєтку жертвував 8.000 зр. на будову рускої бурси в Тернополи; при товаристві „Просьвіта" у Львові заложив стипендийний фонд імени свого отця Теодора на 3000 зр. для селяньских дїтий і зложив много менших жертв на добродійні і народні цїли. У всїх змаганях патріотичних брав чинну участь. Покійник трудив ся також пером: видав брошуру про справи межиобрядові і народні в Галичинї і поміщував статї в часописях. Унїверситетска молодїж находила у него материяльну поміч і неодна такса іспитова або риґорозова заплачена з кишенї бл. п. о. Андрея. Брату свому, знаному патріотови Степанові Качалї, поставив з родиною памятник великої артистичної вартости. Перед кількома роками збудував новий дім парохіяльний, мурований, на місце старенького дому з сволоком з року 1748, а також поставив нові будинки економічні на приходстві. Полишив парохію в взірцевім ладї.

— **Ц. к. Дирекция домен і лїсів скарбових** перенесена з реальности при ул. Коперника до реальности при ул. Крижовій ч. 7 В. близько полїтехніки.

— **Дивний рід божевільности.** Десять лїт тому назад вломив ся був хтось до анґлїйскої амбасади у Відни і вкрав велику суму гроший золотом одному войсковому відпоручникови (аташе) при амбасадї. Полїциї удало ся було тоді вислїдити злодія; був ним якийсь Павло Немет. Хоч від часу вломy минуло було кілька днів, а Немет жив у великій нуждї, знайдено при нїм всї гроші ненарушені; він завинув їх в пакет, завязав і носив при собі. Дальше слїдство викрило давну річ. Немет, маляр з роду, жив довший час в Льондонї і там чи винно чи невинно пересидїв якийсь час в криміналї. Коли его випущено, бідачиско збожеволів і єму здавало ся, що хтось его переслїдує: він був переконаний, що Анґлїйцї напосїли ся на него і хотять позбавити его житя. З ненависти до Анґлїйцїв і зі страху перед ними, хотів він у віденьскій амбасадї украсти щось цїнного, щоби мати застав, котрий би хоронив его від дальшої напасти анґлїйскої держави. Після его погляду таким заставом могло бути лиш велике число золотих гроший і тому він їх украв. Немета відставили тодї до заведеня для божевільних, звідки его по якімсь часї випущено яко вже нїби здорового. Від того часу блукав ся Немет по цїлій Европі, аж наконець прийшов знову до Відня. Перед кількома місяцями вломив ся хтось знову до анґлїйскої амбасади, та закрав богато гроший і цїнних річий, а полїция зараз нагадала собі крадїж зперед десяти лїт та стала шукати за вломником і дїйстно знайшла знов Немета. Показало ся, що давна божевільність в нїм відозвала ся знову і він як давнїйше так і тепер хотів забезпечити ся від напасти анґлїйскої держави дорогоцїнними предметами. Коли лїкарі знатоки і тепер осудили, що Немет божевільний, то его віддано знову до заведеня для божевільних.

— **Зима пригадує ся.** Мимо того, що ще лиш перші днї жовтня, а вже так постуденїло, як би то було під конець падолиста. З декотрих сторін доносять навіть про морози і снїги. Проїзжі розповідають, що коло Тернополя упав був тамтого тиждня досить великий снїг. Так само спали снїги в полудневих Карпатах. З Будієвич в Чехії доносять, що в т. зв. ческім лїсї снїги покрили великі простори землї, а теплота дуже значно обнизила ся; позаяк збіже, іменно же овес, були ще в поли, то снїги наробили там дуже великої шкоди. Зі всего виходить, що зима зачинає вже на добре пригадувати ся і як торік по теплім лїтї була тепла зима, так по сегорічнім студенім лїтї готова настати вчасна і студена зима. Метеорольоґи кажуть, що на обниженє теплоти сего року вплинули не мало і вульканїчні вибухи іменно же на Мартинїцї і Сент Вінсент. Той попіл з лави — кажуть — який ті вулькани викидали на кілька миль високо в гору, хоч і як дуже дрібонький і мілкий, а все-таки ослонив нашу землю досить великою верствою і здержує тепло сонця. Чи так, чи нї — се річ загально байдужна; досить, що студінь бере ся до нас вже на добре.

— **Не жаль так жінки як гроший.** Антонови Кушнїрюкови, замешкалому при ул. Мохнацкого, втекла онодгi жінка Наталія лїт 28. Кушнїрюкови не так жаль жінки, як тих гроший, котрі она забрала з собою, а іменно дві книжочки гал. каси ощадности на 2014 корон. Гроші виймила з каси і пішла в сьвіт. Невірна Наталка очевидно гадала, що „твоє, то і моє", але полїция тої гадки, що лиш тогди, коли чоловік і жінка жиють разом, і длятого розписала за Наталкою гончі листи в кілька сторін.

— **Нещаслива пригода.** З Бобреччини пишуть нам: Дня 16 вересня с. р. на фільварку двірскім п. Станислава Звольского, молодий 18-лїтний практикант господарский хотячи показати дівцї, як вкладає ся снопи до молотїльнї, так неосторожно тоє зробив, що цїпи від бубна молотїльнї вхопили єму праву руку і поломили кости на дрібні кусні. Нещасливого відвезено до Львова, де єму лїкарі мусїли відняти руку по локоть.

— **Похорон Золї** яко члена „леґії гонорової" відбув ся вчера в Парижи з великою парадою і при участи войска. Улицї, котрими переходив похід похоронний, були повні людий, навіть на дахах домів було повно цїкавих. Порядок удержувала ґвардия републиканьска і похід аж до кладовища на Монмартр перейшов зовсім в спокою. Аж коли при вході на кладовище здоймлено домовину з каравана і положено на ній вінець від родини Зо-

---

— Я як они на мене кинуть ся! Тут-то, брате, робота була. Їх чотирох, а я один. Тілько я не піддав ся їм... бо, бачу... на смерть забють! І баран буде кидати ся, коли з него живцем шкіру дерти.... Як я кину собою! Відразу покотили ся, хто куди....

— А все таки всипали тобі? — поспитав другий моряк.

— Як же! Дістало ся.... щось пять разів дістав.... Та чи того мало? Не убили — от і спасибі!

— Певна річ!

— До керми, кажуть вам, чорти! — заревів диким голосом товстий чоловік на двох робітників, що котили по помості бочку з рибою.

— Ти чого верещиш? — строго обернув ся до него Фома, що здригнув від его крику.

— А вам що до того? — спитав той, поглянувши на Фому.

— А то.... Люди працюють, а в тебе сало топить ся.... то ти гадаєш, що можна тобі верещати на них? — приступивши до него, грізно промовив Фома.

— Ви.... не дуже...

Товстий чоловік якось нагле зірвав ся з місця і побіг до контори. Фома поглянув за ним і пішов також з пристанї, переповнений бажанєм посварити ся з ким, зробити що небудь, аби хоч на короткий час відтягнути свої гадки від себе самого. А они все перемагали его:

„Он той моряк.... кинув ся.... і цїлий!... Так.. А я..."

Вечером він знов зайшов до Маякиних. Старого не було дома і в їдальни при чаю сиділа Любов з братом. Підходячи до дверий Фома чув хрипкий голос Тараса:

— Щож примушує вітця клопотати ся ним?

На вид Фоми він замовчав, поглянувши в его лице поважним, питаючим поглядом. На лици Любови ясно проявило ся змішанє і она невдоволено але рівночасно немов би звиняючись, сказала до Фоми:

— А! То ти?...

„Про мене говорили" — подумав Фома, сїдаючи коло стола.

Тарас відвів від него очи і сїв глубше в крісло. Яку хвилю тревало прикре мовчанє і оно було приємне для Фоми.

— Ти підеш на обід? — спитала вкінци Любов.

— На який?....

— Або не знаєш? Кононов посьвячує новий корабель.... Буде молебень, а відтак поїдуть горі Волгою....

— Мене не просили — сказав Фома.

— Нікого не просили.... Він просто на біржи просив: „хто ласкавий почтити мене, прошу!"

— Я не ласкавий.....

— Так? Уважай, там буде величавий пир і славні напитки — поглянувши скоса на Фому, сказала Любов.

— Я й за свої напю ся, коли схочу....

— Знаю — кивнувши значучо головою, сказала Любов.

Тарас бавив ся ложечкою, обертаючи єї межи пальцями і з під лоба поглядав на них.

— А де хрестний отець? — спитав Фома.

— Поїхав до банку.... Нинї засїданє надзираючої ради.... Будуть вибори ...

— Знов его виберуть....

— Очевидно....

І знов розмова урвала ся. Фома почав приглядати ся братови і сестрі. Тарас кинувши ложку, поволи допив чай і мовчки присунувши до сестри філїжанку, усьміхнув ся до неї. Она також радїстно і щасливо усьміхнула ся, вхопила філїжанку і почала єї старанно витирати. Відтак єї лице прибирало напружений вид, она цїла немов насторошила ся і півголосом, майже з пошаною спитала брата:

— Можна вернути ся до початку розмови?

— Добре! — коротко відповів Тарас.

— Ти сказав.... я не зрозуміла, як то? Я питала: коли всьо то мрії після твоєї гадки, коли то не можливе.... то щож дїяти чоловікови, котрого невдоволює житє, таке як оно є?

Дівчина нахилила ся до брата цїлим тїлом і єї очи з напруженим дожиданєм задержали ся на спокійнім лици брата. Він поглянув на неї утомлено, порушив ся на кріслі і опустивши голову, спокійно і певно промовив:

— Треба подумати, з якого жерела бере ся невдоволенє з житя? Менї здаєть ся, що то, по перше, від незнаня працї... від недостачі поважаня для працї, а по друге від невірного понятя о своїх силах. Нещастє більшости людий лежить в тїм, що они уважають себе спосібними на більше, як можуть.... А між тим від чоловіка вимагає ся не богато: він повинен вибрати собі занятє після своїх сил і виповняти его як можна найлїпше, як можна уважнїйше... Треба любити то, що робиш і тодї праця, навіть дуже тяжка, підносить ся до артизму. Крісло зроблене з любовію, завсїгди буде добре, красне і тревале крісло.... І так у всім... Ти прочитай Смайльса. Не читала? Дуже добра книжка.... Здорова книжка... Леббока прочитай... Взагалї памятай, що Анґлїйцї найбільше трудолюбивий нарід і тим поясняє ся їх зумiваючий успіх на поли промислу і торговлї... У них праця майже культ... Висота культури завсїгди стоїть в прямій зависимости від любови до працї... А чим висша культура,

ли, зачали люди страшенно тиснути ся, щоби урвати собі з него цьвіти на памятку; вінець треба було чим борше сховати. Над могилою промавляв перший мінїстер просьвіти Шоміє, котрий славив Золю яко писателя, опісля промавляло ще кількох бесідників. На похороні був також Драйфус, але его нїхто не пізнав і длятого не було нїяких демонстраций. Цілий обряд похоронний відбув ся зовсім спокійно і аж коли люди виходили з кладовища, зробила ся страшенна глота і полїция мусїла кілька разів робити порядок.

— **Завіщане бельґійскої королевої.** Приватне майно королевої Генрієти не було велике, бо не більше як мілїон франків. Все золото, що не призначене леґатами кому иншому, спадає на три доньки королевої. Так само дістануть они і всї ті дорогоцінности, які молода архикнягиня привезла була колись з Австриї. Инші дорогоцінности припадають княгиням вандомским і орлеаньским. Маляр Завердонк, довголітний приятель княгині, дістане 50.000 франків, а таку саму суму дістане і камердинер померщої, але з тим обовязком, щоби доглядав псів і птиць королевої. Баронови Гофінетови, свому маршалкови двірскому, записала королева свою вілю в Спа з цїлим урядженєм, 12 коний і тресовану ляму.

Господарство, промисл і торговля.

— Ц. к. **Дирекция зелїзниць державних** оповіщує: Північно-нїмецкий рух товаровий з Галичиною і Буковиною. З днем 1 жовтня 1902 входить в житє додаток VIII. до II. части, зшитки 2 тарифи.

Північно-нїмецкий рух товаровий з Галичиною і Буковиною. — З днем 1 жовтня 1902 входить в житє додаток VIII до II части зшитку 3 тарифи.

Телеграми.

Відень 6 жовтня. Спільні мінїстерияльні конференциї відбули ся вчера в Будапешті, від год 10 до 2 і від 5 до 8 вечером. І сим разом полагоджено кілька спірних справ, але до остаточного порозуміня не прийшло. Австрийскі мінїстри приїздять нинї до Відня.

Льондон 6 жовтня. Доносять з Копенгаґи, що богато італїяньских анархістів єсть в дорозї до Копенгаґи, де тепер перебуває богато коронованих осіб.

Париж 6 жовтня. Вчера відбув ся похорон Золї при величезнім здвизї публики. В кількох місцях прийшло до забуреня спокою і полїция мусїла кілька осіб арештувати.

Константинополь 6 жовтня. В суботу відбуло ся ґалеве приняте в честь вел. князя Николая. Взяли в нїм участь росийский амбасадор Зіновієв, турецкі мінїстри і инші достойники. Вел. князь висказав султанови подяку за сердечне приняте.

Атени 6 вересня. Грецкий наслїдник престола князь Константин випав в часї їзди з самовоза і покалїчив ся на лици.

Надіслане.

— **Движиму азбуку**, або прилад до образового представлення початкової науки читаня і писаня, видану через п. Гр. Блїя до ужитку в школах народних набути можна в краєвій витвірчо-гандлевій Спілцї приборів шкільних у Львові, ул. Паньска ч. 21 по зниженій цінї 8 К за комплет.

Оповіщенє

Повідомляє ся Р. Т. Всеч. Духовеньство, що Міский музей у Львові купує і дає найвисші ціни за старі ризи церковні, капи, дальматики, як також всяку церковну утвар.

Дирекция промислового музея.

тим глубше заспокоєні потреби людий, тим менше перепон до дальшого розвитку потреб чоловіка... Щастє, то можливо цїлковите вдоволенє потреб... Ось так... І як бачиш, щастє чоловіка зависить від его відношеня до своєї працї...

Тарас Маякин говорив так поволи і байдужно, немов би ему самому було неприємно і нудно говорити. А Любов, зморщивши брови і нахиливши ся до него, слухала его бесїди з жадною увагою в очах, готова всьо приняти і віссати в свою душу.

— Ну, а як чоловікови всьо противне — нараз густим голосом промовив Фома, поглянувши на лице Тараса.

— Т. є. що іменно противне чоловікови? — спитав Маякин спокійно й не поглянувши на Фому.

Той наклонив голову, упер ся руками в стіл і так почав грубим голосом поясняти:

— Всьо не до вподоби... дїла... праця... всї люди... і робота... Коли, скажім, я бачу, що всьо мана... Не дїло, а так собі... затичка. Пустоту душі затикаємо... Одні працюють, другі лиш командують і пріють... але дістають за то більше... Длячого то так, га?

— Не можу зловити вашої гадки... — заявив Тарас, коли Фома перестав, чуючи на собі згірдний і сердитий погляд Любови.

— Не розумієте? — спитав Фома з усьмішкою і поглянув на Тараса. — Ну.. скажім так: іде чоловік човном по ріцї... Човно, може бути, добре, а під ним все таки завсїгди глубина... „Човно сильне... але коли човнік почує ту темну глубину під собою.. нїяке човно его не спасе...

Тарас глядів на Фому байдужно і спокійно — глядів, мовчав і тихо постукував пальцями по краю стола. Любов неспокійно вертїла ся на кріслї. Маятник годинника глухим, зітхаючим звуком вибивав секунди. І серце Фоми било ся поволи і тяжко, немов відчувало, що тут нїхто не відкликне ся теплим словом на его тяжкі сумніви.

— Робота ще не всьо для чоловіка... — говорив він скорше до себе самого, як до тих людий, що не вірили в щирість его бесїди. — То неправда, що в працї оправданє. Неоднї люди не працюють нїчого цїле житє, а живуть лїпше від працюючих, то як? А працюючі, они просто нещастні... конї! На них їдуть, они терплять... і більше нїчого... Але они мають перед Богом своє оправданє... Іх спитають: ви на що жили, га? Тодї они й скажуть: нам нїколи було гадати про те... ми цїле житє працювали. А я яке оправданє маю? І всї люди, котрі командують, чим они оправдають ся? Чого жили? А я так гадаю, що всїм треба доконче добре знати, на що жиєш.

Він помовчав і піднісши голову, скрикнув глухим голосом:

— Чиж чоловік того родить ся, щоби попрацювати, гроші зложити, дім вибудувати, наплодити дїтий і... умерти? Нї, житє щось мусить значити... Чоловік уродив ся, жив і умер... на що? Треба, їй Богу, конче треба аби всї уявили собі, чого жиємо? Змислу нема в нашім житю... нїякого змислу в нїм нема! Відтак не всьо рівно... то відразу видко. Одні богаті, на тисячу людий мають гроший у себе... і жиють без дїла; другі цїле житє гнуть спину на роботі, а не ма у них гроший... А між тим ріжниця в людях мала... Инший без штанів жиє, а говорить так немов він був в шовки одітий....

(Дальше буде).

Рух поїздів зелїзничих

важний від 1. мая 1902 після середно-європ. год

Зі Львова

посп.	особ.	відходить
		День
	6·25	До Станиславова, Підвисокого, Потутор
	6·35	„ Лавочного, Мукачa, Борислава
	6·30	„ Підволочиск, Одеси, Ковони
	6·30	„ Підволочиск з Підзамча
8·30		„ Кракова, Любачова, Орлова, Білої
	8·40	„ „ Відня, Хирова, Стрижа
	9·00	„ Сколього, Лавочного від 1/5 до 15/9
	9·15	„ Янова
	9·25	„ Підволочиск з гол. двірця
	10·35	„ Іцкан, Сопова, Берґомету
	10·20	„ Белзця, Рави, Любачова
	11·25	„ Янова від 1/5 до 15/9 в неділї і сьвята
1·55		„ Підволочиск з гол. двірця
2·08		„ „ „ Підзамча
	2·15	„ Брюховичі від 1/5 до 15/9 в неділї і сьвята
2·40		„ Іцкан, Гусятина, Керешмезе
2·55		„ Кракова, Відня, Хабівки
	3·05	„ Стрия, Сколього лиш від 1/5 до 15/9.
	3·15	„ Янова від 1/5 до 15/9
	3·20	„ Зимноводи від 18/5 до 15/9.
	3·26	„ Брюхович „ „ „ „
	3·30	„ Ярослава
		Ніч
12·45	4·15	До Кракова, Відня, Берлина
2·51		„ Іцкан, Констанциї, Букарешту
	8·16	„ Брюхович від 1/5 до 15/9.
	6·25	„ Іцкан, Радовець, Кімполюнга
	6·20	„ Кракова, Відня, Берна, Варшави а Орлова від 15/6 до 15/9.
	6·30	„ Янова від 1/5 до 15/9 в будні дня
	6·35	„ Лавочного Мукачa, Хирова
	7.25	„ Сокаля, Рави рускої
	7·10	„ Тернополя з гол. двірця
	7·33	„ „ „ Підзамча
	10·05	„ Янова від 1/5 до 15/9 в неділї і сьвята
	10·30	„ Іцкан, Гусятина, Радовець
	11·—	„ Кракова, Відня, Івонича
	11·10	„ Підволочиск, Бродів з гол. двірця
	11·23	„ „ Грималова з Підзамча

До Львова

посп.	особ.	приходить
		День
	6·10	З Кракова
	8·20	„ Чернівець, Іцкан, Станиславова
	6·50	„ Брюхович від 1/5 до 15/9.
	7·10	„ Зимноводи „ „ „ „
	7·45	„ Янова (головний дворець)
	8·10	„ Лавочного „ „
	8·00	„ Тернополя на Підзамче
	7·40	„ „ „ гол. дворець
	8·15	„ Сокаля, Рави рускої
	8·50	„ Кракова, Відня, Орлова
	10·25	„ Ярослава, Любачова
	11·55	„ Іцкан, Чернівець, Станиславова
	1·23	„ Янова на гол. дворець
1·35		„ Кракова, Відня
1·45		„ Іцкан, Станиславова
3·20		„ Підволочиск на Підзамче
	4·40	„ Стрия, Самбора, Борислава
3·35		„ Підволочиск на гол. дворець
	5·10	„ „ „ Підзамче
	5·35	„ „ „ гол. дворець
	6·00	„ Сокаля
	5·50	„ Кракова
5·40		„ Чернівців
	3·14	„ Брюхович
		Ніч
	12·05	З Сколього, Калуша, Борислава
12·15		„ Чернівець, Букарешту
2·31		„ Кракова, Відня, Орлова
	3·12	„ Підволочиск на Підзамче
	3·35	„ „ „ гол. дворець
	6·20	„ Іцкан, Підвисокого, Ковова
	10.03	„ Янова від 1/5 до 21/5 і від 16/9 до 30/9 що дня, а від 1/5 до 15/9 в неділю і сьвята
	7·04	„ Брюхович від 7/5 до 20/9 і від 10/5 до 20/9
	8·50	„ Брюхович від 1/5 до 15/9 що дня
8·40		„ Кракова, Відня, Любачова
	9·30	„ Янова від 1/5 до 15/9.
	9·50	„ Кракова, Відня, Пешту, Сянока
	9·20	„ Іцкан, Ковова, Підвисокого
	10·20	„ Підволочиск, Бродів, Копичинець
	10·38	„ „ на гол. дворець
	10·50	„ Лавочного, Хирова, Пешту

ЗАМІТКА. Пора нічна числить ся від 6-ої години вечером до **5-ої** години **59** мінут рано. Час середно-европейский ріжнить ся від львівского о 36 мінут. В містї видають білети їзди: Звичайні білети аґенция часописий Ст. Соколовского в пасажи Гавсмана ч. 9 від 7-ої рано до 8-ої вечером, а білети звичайні і всякі инші, тарифи, ілюстровані провідники, розклади їзди і т. п. бюро інформацийне ц. к. зелїзниць державних (ул. Красіцких ч. [illegible] в подвірю, сходи II. двері ч. 52) в годинах урядових (від 8—3 а в сьвята від 9—12).

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

МІД десеровий сьвіжий курацийний, з власноі пасіки, 5 клґр. 6 К 60 с. franco. **Коріневич, ем. учит. Іванчани.**

Аґенция дневників Ст. Соколовского Львів, Пасаж Гавсмана ч. 9, — принимае пренумерату і оголошеня до всіх дневників краєвих і заграничних. В тій аґенциі находить ся також головний склад і експедиция „Варшавского Тижневника ілюстрованого“. До „Народноі Часописи“ і „Ґазети Львівскоі“ може принимати оголошеня виключно лиш та аґенция.

„FOTOGRAFISCHE MITTHEILUNGEN“ одинока богато ілюстрована часопись для аматорів фотоґрафіі, виходить два рази на місяць. Передплата чвертьрічно (6 зошитів) 3 марки 75 фениг. Передплату можна пересилати в австрийских листових марках. Адреса: Verlagsbuchhandlung Gust. Schmidt Berlin W. 35 Lützowstrasse 27.

„NEKTAR“

Головний склад у Відни, VI., Webgasse 28.

Товариство для торговлі і складів чаю
Братів К. і Ц. Попов у Москві.

Ц. і к. надворні доставці Австро-Угорщини. Доставці Двора царско-российского
Надворні доставці кор. Вел. королів: Грециі, Швециі і Норвеґіі, Бельґіі і Румуніі.

Золотий медаль в р. 1892. Grand prix в р. 1900, найвисша відзнака на загальних виставах в Парижи. | Grand prix найвисша відзнака на виставі в Антверпіі 1894 р. | Золотий медаль найвисша відзнака на виставі в Штокгольмі 1897 р.

Цінник.

Ціна в коронах за одну коробку российскоі ваги (1 фунт. рос. = 410 грам.)

Ваґа пачки в фунт. рос.	Nr. 0	1	2	3	3/4	4	5	6	7	8	Чай з Цейльону
1/1	15·20	11·—	10·—	9·—	8·20	7·60	6·70	5·80	5·20	4·30	6·70
1/2	7·60	5·50	5·—	4·50	4·10	3·80	3·35	2·90	2·60	2·15	3·35
1/4	3·80	2·75	2·55	2·25	2·05	1·90	1·70	1·45	1·30	1·10	1·70
1/8	—	—	—	—	1·05	—·95	—·85	—·75	—·65	—·55	—·85

При закупні за 20 корон, транспорт і опаковане безплатне.

Дуже величавий образ комнатний представляючий **„ПРИЧАСТЄ“** мальований артистом Єзерским в природних красках. Величина образа 55×65 цтм. Ціна образа **6 корон** разом з почтовою пересилкою. Набути можна у **Антона Хойнацкого** Львів, ул. Руска ч. 3.

Інсерати („оповіщеня приватні“) до „Ґазети Львівскоі“, „Народноі Часописи“ і всіх инших часописий принимае виключно лиш ново отворена „Аґенция дневників і оголошень“ в пасажу Гавсмана ч. 9. Аґенция ся принимая також пренумерату на всі дневники краєві і заграничні.

MAYER'S CONVERSATIONS-LEXIKON

Пяте цілком перероблене і побільшене виданє, повне.

В 17-ох дуже хорошо оправлених томах з шкіряними хребтами і рогами, обіймає: 100.000 статей, 17.500 сторін тексту, 10.000 ілюстраций, карт і плянів, 1000 таблиць і додатків, 158 ілюстраций хромоліторґ., 290 карт.

Крім того два томи доповняючі і один том спису (Registerband).

Разом 20 томів по зр. 6.

Поява нового виданя того твору, одинокого в загальній літературі, єсть літературним явищем не малоі ваги. Розійшлось его в 4-ох виданях більше як півтора міліярда примірників і придбало собі заслужену славу, як найвеличавійший сучасний твір, як словар людского знаня.

Той лексикон можна дістати в комплеті, всі томи нараз на сплату **по 3 зр. місячно.**

Замовленя приймає **А. ЛИНДОВСКИЙ,** Львів, Пасаж Гавсмана.

СТЕЛЛЯ найновійший інструмент сальоновий швайцарский, самограй, ноти металеві без гачиків в ріжних величинах. Продає **Соболевский** годинникар у Львові, площа Марийска (готель француский).

З друкарні В. Лозиньского — під зарядом В. І. Вебера. (Телефона число 569).